

Я хочу навчитися магії, — сказала дівчина. Маг подивився на неї. Вилинялі джинси, блузка й зухвалий вираз, який має звичай напускати на себе чи не кожна сором'язлива людина. «Я, мабуть, удвічі за неї старший», — подумав він. Та, незважаючи на це, він знав: перед ним стоїть його Інша Частина.

— Мене звати Брида, — провадила дівчина. — Пробачте, що відразу не відрекомендувалася. Я дуже довго чекала цієї миті й хвилююся набагато більше, ніж думала.

— А навіщо тобі магія? — запитав він.

— Щоб знайти відповіді на кілька запитань, які поставило переді мною життя. Щоб пізнати таємні сили. І щоб навчитися подорожувати в минуле та майбутнє.

Вона не перша прийшла до нього в ліс із таким проханням. Колись він був дуже відомим і шанованим Наставником Традиції. Він був узяв кількох учнів і вірив у те, що світ зміниться, якщо він змінюватиме тих, хто до нього приходив. Але потім він припустився помилки. А Наставником Традиції помилятися не дозволено.

— А тобі не здається, що ти надто молода?

— Мені двадцять один рік, — сказала Брида. — Якби я захотіла навчитися балетних танців, мені сказали б, що я вже надто стара.

Маг подав знак, щоб вона йшла за ним. Обоє мовчки пішли у глиб лісу. «Вона гарна, — думав він, дивлячись, як швидко ковзають по землі тіні від дерев, бо сонце було вже близько до обрію. — Але я вдвічі старший за неї». А це означало, що, мабуть, йому доведеться страждати.

Бриду драгувала мовчанка чоловіка, який ішов поруч із нею; він навіть не захотів якось відповісти на її останню репліку. Земля в лісі була волога, вкрита опалим листям; вона теж помітила, як ковзають по ній тіні та як насувається ніч. Незабаром споночіє, а ліхтаря в них немає.

«Я повинна довіряти йому, — підбадьорювала вона себе. — Якщо я вірю, що він може навчити мене магії, то я повинна також довіритися йому, коли він веде мене в ліс».

Вони йшли і йшли. Здавалося, він не обирав напрямку, звертав то праворуч, то ліворуч, хоч ніщо не перешкождало йому йти прямо. Вони вже описали кілька кіл, пройшовши три чи чотири рази через одне місце.

«Може, він випробує мене». Вона була сповнена рішучості довести свою пригоду до кінця й хотіла показати йому: усе, що з нею відбувається, навіть ходіння по колу, вона сприймає як щось цілком нормальне.

Вона приїхала сюди здалеку й дуже довго чекала цієї зустрічі. Дублін був за півтораєста кілометрів звідси, до цього села ходили дуже незручні автобуси, причому не за певним розкладом, а коли їм заманеться. Їй довелося прокинутись дуже рано, їхати протягом трьох годин, потім вона довго розпитувала про нього в селі, намагаючись пояснити людям, чого їй треба від такого дивного чоловіка. Зрештою їй таки розповіли, в якому місці лісу він має звичай перебувати вдень, але спершу визнали за потрібне застеретти її, що він уже намагався звабити дівчину з їхнього села.

«Він чоловік цікавий», — подумала вона. Їхня стежка тепер ішла вгору, і їй дуже хотілося, щоб сонце не ховалося за обрій ще протягом якогось часу. Вона боялася послизнутися на вологому листі, яке встеляло землю.

— То навіщо все-таки тобі потрібна магія?

Брида зраділа, що він урвав мовчанку, й повторила йому ту саму відповідь, яку вже давала.

Але він нею не задовольнився.

— Мабуть, ти хочеш навчитися магії тому, що вона таємнича й загадкова. Бо дає відповіді на запитання, яких багатьом людям не щастить знайти протягом усього свого життя. Але насамперед тому, що вона допомагає повернутися в романтичне минуле.

Брида не відповіла нічого. Вона не знала, що сказати. Їй хотілося, щоб він повернувся до своєї звичної мов-

чанки, бо боялася дати відповідь, яка Магові не сподобається.

Перетнувши весь ліс, вони нарешті піднялися на гору. Земля тут була скеляста, без рослинності, але не слизька, і Брида йшла за Магом без труднощів.

Він сів на самій вершині й попросив, щоб Брида сіла також.

— До мене приходили й інші люди, — сказав Маг. — Вони теж просили, щоб я навчив їх магії. Але я вже навчив людей усього, чого мав їх навчити, я вже повернув людству те, що воно мені дало. Сьогодні я хочу залишатися самотин, блукати серед гір, доглядати рослини й спілкуватися з Богом.

— Неправда, — відповіла йому дівчина.

— Що неправда? — здивовано запитав він.

— Можливо, ви справді хочете спілкуватися з Богом. Але неправда, що ви хочете залишатися самотин.

Брида пожалкувала за свої слова. Вона промовила їх, підкорившись раптовому пориву, а тепер уже було пізно виправляти свою помилку. Можливо, й справді існують люди, яким подобається жити на самоті. Можливо, жінки більше потребують чоловіків, аніж чоловіки жінок.

Проте Маг не здався їй розгніваним, коли знову заговорив:

— Я хочу поставити тобі одне запитання, — сказав він. — Ти повинна відповісти на нього правдиво й щиро. Якщо

скажеш правду, я навчу тебе того, чого ти просиш. Якщо збрешеш, то ніколи не повертайся до цього лісу.

Брида зітхнула з полегкістю. Вона не боялася запитань. І брехати їй не було потреби. Їй здавалося, будь-який Учитель, приймаючи учня, міг зажадати від нього чогось набагато складнішого.

Він сів перед нею. Його очі блищали.

— Припустімо, я почав навчати тебе, чого сам навчився, — сказав він, не відриваючи погляду від її очей. — Почав показувати тобі паралельні світи, які нас оточують, янголів, мудрість природи, містерії Традиції Сонця і Традиції Місяця. Й одного дня ти підеш до міста, щоб купити там чогось поїсти, й зустрінеш чоловіка, якого тобі призначить доля.

«Я навряд чи його впізнаю», — подумала вона.

Але вирішила мовчати. Схоже, запитання буде важчим, ніж вона думала.

— Він відчує те саме, що й ти, і підійде до тебе. Ви покохаєте одне одного. Ми продовжимо наші уроки, і я навчатиму тебе космічної мудрості вдень, а він навчатиме тебе мудрості кохання вночі. Але неминуче настане мить, коли ці дві науки ввійдуть у суперечність. Тобі доведеться обирати одне з двох...

Маг замовк на кілька хвилин. Ще й не поставивши своє запитання, він уже боявся відповіді дівчини. Її сьогоднішній прихід означав кінець певного етапу в житті обох. Він знав про це, бо йому були відомі традиції та наміри